

[Fischer]

bombardementer, og der meldes om store ødelæggelser og om mange civile ofre.

Civilbefolkningens lidelser forøges samtidig ved, at de internationale hjælpeorganisationer FN og Røde Kors er forbudt adgang til Afghanistan. Stort set fungerer kun de franske lægers private hjælpeindsats og kun i de guerillakontrollerede områder.

Der er derfor brug for et forstærket internationalt politisk pres på de krigsførende parter for at åbne for landet, så hjælpeforsyningerne kan komme frem. Der er således akut brug for store forsyninger af mad og medicin. Fraværet heraf har skabt en af efterkrigstidens største flygtningekatastrofer, og det hævdes fra mange sider, at de sovjetiske styrker i deres krigsstrategi netop anvender de civiles desperate situation som et middel til at skaffe sig kontrol over landet.

Svar (5/7 84):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg kan bekræfte, at regeringen med den største opmærksomhed følger situationen i Afghanistan med særligt henblik på mulighederne for, at vi kan bistå med at afbøde de store lidelser, som krigsførelsen påfører civilbefolkningen i Afghanistan.

Danmark har siden den sovjetiske invasion af Afghanistan i slutningen af 1979 ydet i alt 37 mill. kr. til hjælpearbejdet til fordel for de afghanske flygtninge i Pakistan. Denne danske bistand vil blive videreført. Aktuelt vil regeringen i nær fremtid stille forslag om et bidrag på yderligere 3 mill. kr. til det humanitære hjælpearbejde, som udføres af internationale hjælpeorganisationer til fordel for afghanske flygtninge i Pakistan og den nødlidende civilbefolkning i Afghanistan.

Også det særlige problem med internationale hjælpeorganisationers vanskeligheder med at opnå adgang til Afghanistan og andre konfliktområder optager regeringen, og Danmark søger sammen med nærtstående lande at overvinde hindringerne. Vi forventer i nær fremtid en drøftelse med repræsentanter for Den Internationale Røde Kors Komité om vore muligheder på dette område.

Imidlertid må hovedbestræbelsen fortsat være at søge en politisk løsning på konflikterne. Jeg kan henvisse til de ti EF-landes udenrigsministres erklæring af 14. maj 1984, hvori det udtaltes, at de intensiverede eller

nye metoder, der anvendtes i den nye sovjetiske storoffensiv i Afghanistan, kun kunne føre til yderligere lidelser og ødelæggelser uden at afkorte en konflikt, på hvilken der ikke fandtes en militær løsning. De ti opfordrede på denne baggrund endnu en gang Sovjetunionen til at efterleve de principper, der var nedfældet i resolutionerne fra FNs generalforsamling om Afghanistanspørgsmålet, og til at støtte de mæglingsbestræbelser, FNs generalsekretær udfoldede i overensstemmelse hermed.

I overensstemmelse hermed vil jeg gerne på ny understrege betydningen af, at konflikten i Afghanistan ikke bliver en »glemt krig«, og at presset mod Sovjetunionen opretholdes og forstærkes for i det mindste at mindske civilbefolkningens lidelser. Jeg vil specielt overveje at komme ind på de humanitære aspekter af krigshandlingerne i Afghanistan i mit indlæg under FNs forestående 39. generalforsamling.

Spm. nr. S 697

Til *boligministeren* (22/6 84) af:

Albrechtsen (VS):

»Kan ministeren oplyse, hvorledes brugen af § 6, stk. 3, i lov om individuel boligstøtte skulle kunne løse boligsikringsproblemet for husstande med hjemmeboende unge på 18 år, der modtager bistand efter sultecirkulæret?«

Begrundelse

Ministeren tilkendegiver i svaret på spørgsmål nr. S 551, at han i forbindelse med en revision af boligsikringslovgivningen vil undersøge, hvor hyppigt det får »større konsekvenser for boligstøtteberegningen«, at der i en husstand er børn over 18 år »med lavere indkomster«.

Forhåbentlig fører disse overvejelser straks i efteråret til en ændring, så unge over 18 år, der modtager bistand efter sultecirkulæret, ikke medregnes som voksne i husstanden ved beregning af boligstøtte, således at det undgås, at den unge alene på grund af boligsikringsproblemerne bliver nødt til at flytte hjemmefra i en situation, hvor der hverken er bolig eller eksistensgrundlag i udsigt.

Indtil videre peger ministeren imidlertid konkret kun på brugen af § 6, stk. 3, som en løsning. Denne »løsning« indebærer, at unge